

Prijs van vertrouwen

T.M. Zaan

Eerste digitale inkijkexemplaar, December 2015

PRIJS VAN VERTROUWEN

Dit werk is uitgegeven door **De Nieuwe Uitgeverij** via
Het Nieuwe Debuteren; hét platform voor literair talent.

T.M. Zaan

De Nieuwe Uitgeverij

© T.M. Zaan, 1974

© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2015

ISBN: 978-94-91983-05-4

www.DeNieuweUitgeverij.nl

Dankwoord

Jij weet wie je bent, de persoon die mij heeft gesteund, gemotiveerd en geïnspireerd.

Jij die vele maanden tegen mijn rug aankeek terwijl ik aan het schrijven was.

Jij die ondanks alles nooit aan mij twijfelde.

Jij bent mijn vriend, mijn kind, mijn vriendin, mijn zus, mijn familie, mijn vraagbaak.

Jij bent de reden waarom dit boek bestaat.

Mijn dank is groter dan jij je ooit kan voorstellen.

Opgedragen aan

Mijn familie, het voorbeeld van onvoorwaardelijke liefde.

Mijn lieve vriendin Mariëlle Berende, voor je vele hulp en inspiratie.

Mijn lieve vriendin en motivator Maja Arkesteijn, voor veel te veel om op te noemen.

Hoofdstuk 1

Langzaam naderde een rode Audi R8 Spyder de parkeerplaats. De auto werd omhuld door het geluid van een diepe bas. Toen de auto eenmaal geparkeerd was, stopte de muziek abrupt. Het portier vloog open en er verscheen een elegant been, behorend bij een vrouw die je alleen verwacht op Miss Worldverkiezingen. Deze dame met haar gelijkmatig gebruide huid en zwierig zwarte haar zorgde ervoor dat de chauffeurs op enige meters afstand direct stopten met lossen en haar kant op staarden. Maar Gia zag het niet. Ze was zoals gewoonlijk weer aan het hannesen met haar handtas, agenda en sleutels, waardoor ze met gebogen hoofd richting de entree van het Grand Plaza EventCenter liep.

“Goedemorgen Gia,” begroette de receptioniste haar schijnheilig.

Gia glimlachte terug en was blij dat Stephanie nu eindelijk begreep dat ze niet van dat formele gedoe hield. In een wankel stapel plaatste ze haar handtas, agenda en sleutels op de balie. “Zo Steph, is er nog iets te melden vandaag?”

“Nee, vandaag nog niet,” antwoordde de blondine gespeeld vrolijk. “Behalve dat Peter je wil spreken.”

Gia knikte vriendelijk en verliet opgewekt de receptieruimte op zoek naar Peter.

Stephanie keek haar vals na. Ja, ze was aardig, eigenlijk veel aardiger dan ze verwachtte van zo’n popje als Gia. Maar toch kon ze haar voor geen meter uitstaan. Ze was stikjaloers. Zo mooi, zo elegant. Bah! Ze zou willen dat mannen zo op háár zouden reageren. Maar die muts negeert alle aandacht, dacht Stephanie nijdig, ze voelt zich vast en zeker te goed voor ze.

Backstage trof Gia haar baas Peter Heijmans, diep in gesprek met een onbekende man, vermoedelijk een chauffeur. Op een afstandje wachtte ze het einde van dit gesprek af, zodat ze ongegeneerd rond kon gapen. Niet dat ze nooit backstage kwam, maar de tijd om rond te kijken en de sfeer te proeven had ze nauwelijks. Ze hield ervan de stagebouwers in de imposante stellages te zien klimmen en de technici aan het werk te zien, zo fascinerend.

Ze had een drukke baan, waar ze graag over sprak, maar nooit om te klagen. Wie had dat gedacht, dacht ze, Gia de Leeuw bij het Grand Plaza EventCenter werkzaam als gastvrouw. Nou ja, gastvrouw... Haar officiële functie was manager Various Relations, wat inhield dat zij de contactpersoon was voor onder anderen de artiesten, managers en vipgasten. Maar in de praktijk was ze verantwoordelijk voor alles wat Peter niet zelf wilde regelen. Ze vond het fantastisch, was oprecht overtuigd van haar prachtbaan.

Terwijl Gia weer dromerig stond rond te kijken bekeek Peter haar van een afstandje. Wat is het toch een stoot, dacht hij. En wat zou ik graag dat zijden

jurkje zijn dat zo mooi strak om haar lichaam sluit, al was het maar voor vijf minuten.

Haar sollicitatiegesprek kon hij zich nog helder voor de geest halen. Een paar maanden geleden stond ze opeens voor zijn neus met de vraag of hij een baantje voor haar had. Peter, algemeen directeur en eigenaar van het EventCenter, nam nooit sollicitaties af, maar Gia was een uitzondering. Toevallig was hij in de ontvangsthall toen ze binnenkwam. Stephanie begon met haar standaardreactie op de vraag of er een vacature was, dat sollicitaties schriftelijk ingediend moesten worden, maar hij brak dat gesprek direct af. “Goedemiddag, ik ben Peter Heijmans,” had hij zichzelf tot zijn eigen verbazing direct horen zeggen. “Als u mij wilt volgen naar mijn kantoor, dat praat wat makkelijker. Stephanie, zorg jij even voor twee koffie?” Stephanies onvrede was op haar gezicht af te lezen geweest.

Gia was tijdens het sollicitatiegesprek nerveus geweest, misschien zelfs onzeker. Alsof ze al haar zelfvertrouwen nodig had gehad om het Plaza binnen te stappen en te informeren of er een vacature was.

Ze vertelde dat ze na haar studie Journalistiek was gaan schrijven en dat ze er graag een baantje bij wilde. Tijdens het gesprek bleek dat ze nog maar weinig werkervaring had en al helemaal geen ervaring in de muziek- en entertainmentwereld. Peter verwachtte dat haar nervositeit en onzekerheid ten grondslag lagen aan haar gebrek aan ervaring. Hij had haar wat gerustgesteld door haar te vragen naar haar journalistieke ervaringen. Dit had zeker gewerkt, Gia's ogen vlamden op en ze begon bewogen te vertellen over dat ze het liefste onderzoeksjournalistiek had willen doen, terwijl het bedrijf waar zij voor werkte haar graag op de voorgrond wilde hebben. Natuurlijk, dacht Peter, met haar looks, hij begreep dat helemaal. Eerlijk gezegd was dat ook de reden waarom hij het gesprek met haar was aangegaan. En hoewel ze geen ervaring had met de werkzaamheden, verwachtte hij dat ze met haar intelligentie snel haar draai zou vinden binnen het Plaza. Zo niet, dan was hij daar om haar met alles te helpen. Het liefste met de rits van haar jurk, maar dat hield hij wijselijk voor zich. Overtuigd van zijn eigen voorkomen, was hij niet het type om zich op te dringen.

De banen die hij in eerste instantie in zijn hoofd had, hadden dan ook vrij weinig met werk te maken, laat staan met het EventCenter. Dit was een vrouw die iedere man aan zijn arm wilde hebben. Maar verbaasd genoeg gedroeg ze zich daar helemaal niet naar en dat fascineerde hem alleen maar meer. Gia leek op die manier totaal niet in hem geïnteresseerd te zijn. Ze was dolblij geweest toen hij haar de functie van zijn assistente aanbood en ze had deze ook direct geaccepteerd.

In de tijd die volgde bleek ze oprecht vriendelijk, behulpzaam en meelevend

en absoluut niet vies om haar handen uit de mouwen te steken. Verbaasd had hij toegezien hoe ze, gekleed in een elegant zachtroze mantelpakje en een iets minder elegant schoonmaakschort, op hoge hakken de toiletten schoonmaakte omdat ze de zieke toiletjuffrouw naar huis had gestuurd.

Ook zag Peter nog steeds Sjoerd voor zich, wiens gezicht in tweeën spleet door de grootste grijns ter wereld. Op een drukke dag was hij nodig in de keuken, maar door een spontane staking van het openbaar vervoer kon de leerling-kok niet op tijd aanwezig zijn. Behulpzaam als ze was had Gia hem even opgepikt op zijn school. Voor de neus van zijn vrienden was hij, zoals hij vertelde aan iedereen die het wilde horen, ‘in de sportauto van het lekkerste wijf ter wereld gestapt’.

Met alle liefde en plezier leerde Peter haar de kneepjes van het vak. Ze leerde snel en pikte dingen op die hem weleens ontschoten. In de paar maanden dat ze samenwerkten was zijn assistente getransformeerd tot zijn rechterhand. Ze was nu manager Various Relations of gastvrouw, zoals ze het zelf noemde. De vipgasten en artiesten waren allemaal heel blij met haar. Ze was correct, behulpzaam en vriendelijk en regelde alles tot in de puntjes. Iets wat de mannelijke artiesten en vipgasten vaak compleet vergaten; die keken alleen naar haar prachtige lijf en volle D-cup.

“Aarde aan Peter, iemand thuis?”

Peter schrok wakker uit zijn overpeinzing; dit bloedmooie wezen sprak hem nu aan met haar melodieuze stem.

“Goedemorgen Peter, volgens Stephanie had jij mij nodig?”

“Ja, ehm,” stamelde Peter. Hij betrapte zich erop dat hij er steeds vaker moeite mee had om op verhaal te komen als hij in die heldergroene ogen van haar keek.

Gia keek hem aan; op de een of andere manier werd hij altijd nerveus van haar. Ze begreep dat niet. Haar ontbijt overdenkend trok ze onzeker haar rokje onnodig recht. Yoghurt, bedacht Gia. Nee, er kon niets van tussen haar tanden zitten of een slechte adem veroorzaken. Ze zou direct haar make-up en kleding checken, misschien dat daar wat mis mee was. Onbewust stapte ze een kleine pas achteruit.

“Juist Gia,” begon Peter. “Loop even mee naar mijn kantoor. Ik wil je inderdaad even spreken.” Onder het lopen spraken ze de planning van het komende event snel even door.

Bij zijn luxueuze kantoor aangekomen hield hij galant de deur voor haar open en gebaarde haar te gaan zitten aan de enorme glazen vergadertafel.

Hij nam ook plaats en begon voorzichtig. “Afijn, waarvoor ik je wilde spreken...” Hij wist dat ze hier niet blij mee zou zijn. “Zoals je weet is het

Concertgebouw Antwerpen sinds kort ook onderdeel van Heijmans Enterprises. Vandaag zou ik daar een bespreking hebben betreffende de samenwerking, maar ik zou graag zien dat jij direct naar Antwerpen vertrekt om de bespreking met Patriek Aerschot over te nemen. Er is iets tussen gekomen waardoor ik niet weg kan en aangezien wij samen alles zo'n beetje hebben doorgesproken, kun jij deze afspraak zonder problemen overnemen." "Natuurlijk Peter," antwoordde Gia beleefd, ondertussen bedenkend dat Peter nooit van plan was geweest om zelf naar deze afspraak te gaan. "Natuurlijk ga ik voor je," zei ze koel. "Ik zal direct vertrekken." Haar toon maakte hem meteen duidelijk dat hij wat goed te maken had.

Hij glimlachte, ervan overtuigd dat hij wel een 'manier' wist waarop hij dit met haar goed zou willen maken, maar hij betwiftelde of zij daar ook voor in was.

Ze namen nog even snel alle onderwerpen door, Peter wilde zeker weten dat zij wist wat zijn standpunten waren en had er alle vertrouwen in dat ze dit oriënterend gesprek heel goed kon overnemen. Gia had weliswaar nog niet heel veel ervaring, maar ze wist heel goed hoe zij het Plaza moest leiden. Het Concertgebouw Antwerpen kon dan ook geen probleem zijn.

O, wat baalde ze hiervan, een samenwerkingsverband met het Concertgebouw. Gia was al niet verheugd geweest toen Peter dit enige tijd geleden voorstelde. Ze begreep wel dat er wellicht voordelen waren van zo'n verbond. Maar zeker nu zij de klos was om het allemaal te gaan regelen, wist ze niet of ze hier wel zo blij van werd. En nu stond ze dus, na twee keer fout te zijn gereden, in de file op de Ring om Antwerpen. Vanwege het mooie weer had ze de kap van de cabrio neergelaten toen ze vertrok en nu werd ze omgeven door uitlaatgassen. Chagrijnig werd ze ervan.

Het verkeer reed maar heel langzaam, vele minuten stond ze zelfs stil. Naast haar stopte een dubbeldeksbus vol jongeren, waarschijnlijk op weg naar Spanje om zich allemaal klem te zuipen. Vanuit haar ooghoeken zag ze een jongen van een jaar of zeventien verwoed tegen het raam bonzen. Gia keek niet om. Waarom zou hij dat doen, vroeg ze zich verbaasd af. Waarom zou hij haar aandacht vragen, zou er iets met haar auto aan de hand zijn?

Haar dashboard gaf geen enkel signaal af dat er iets mis was met de auto, maar waarom bleef hij dan zo op dat raam bonken? Uiteindelijk won haar nieuwsgierigheid het en keek ze om; de jongen grijnsde breed en hield een mobiel nummer voor het raam. Gia keek hem vreemd aan, waarna hij het papier omdraaide, waarop stond: Bel me! Gia negeerde hoofdschuddend zijn verzoek en was blij dat het verkeer voor haar weer een beetje begon te rijden. Langzaam loste de file op en Gia kon weer vaart maken. Ze was nog steeds ruim op tijd, daar hoefde ze zich niet druk over te maken. Ze had gewoon zo'n

bloedhekel aan filerijden. Gia draaide de volumeknop van haar stereo verder open en drums en gitaargeluiden van snoeiharde rock vlogen haar om de oren. Langzaam voelde ze haar chagrijnige bui wegzakken terwijl ze met de muziek meezong. Haar valse klanken trokken de aandacht van voorbijgangers, of was het haar auto?

Haar boze bui was een halfuurtje later helemaal verdwenen toen ze aankwam bij het Concertgebouw Antwerpen. Ze pakte haar tas, sloot haar auto af en liep naar de hoofdingang. Op slot, natuurlijk! dacht Gia, dan maar op zoek naar een ingang die open is. Na enkele minuten zoeken bleek er geen open deur of intercom te vinden. Haar irritatieniveau liep weer op.

De volgende keer doet Peter zijn kloteklussen maar zelf, bitste ze in zichzelf. Ten slotte liep ze terug naar de laad-en-loszone waar ze haar auto had geparkeerd. Ze had gezien dat er nu vrachtwagens werden gelost. Gia bedacht zich geen moment en stapte op een open deur af. De chauffeurs keken verbaasd op toen ze aan kwam lopen. Gia groette vriendelijk en keek rond om erachter te komen waar ze precies naartoe moest. Ze werd direct tegengehouden door een Engelsprekende man.

"Sorry mevrouw, u mag hier niet naar binnen," zei de zwaargebouwde man, duidelijk van de security.

Gia keek de man vriendelijk aan en antwoordde eveneens in het Engels: "Dan is dit niet de enige deur die voor mij gesloten blijft. De overige deuren zijn namelijk ook allemaal gesloten. En ik moet toch echt naar binnen."

"Sorry mevrouw, ik heb mijn opdracht, niemand mag naar binnen."

"Ik begrijp het volkomen," antwoordde Gia. "Concert vanavond?" vroeg ze geïnteresseerd. "Nee mevrouw, over een paar dagen," zei de man, verbaasd dat deze vrouw zo aardig tegen hem was en niet snibbig had gereageerd omdat hij haar de entree weigerde. John had haar aan zien komen: Gucci-tas, Prada-schoenen, designerjurkje. Duidelijk een dure vrouw, maar dan ook nog eens bloedmooi. Zo'n vrouw die niet met gepeupel praat. Maar zij sprak hem heel vriendelijk aan.

Ze wilde weglopen, dacht even na en vroeg toen: "Vind je het erg als ik mijn contactpersoon even bel vanaf hier? Misschien dat je me dan wel binnen kunt laten."

"Geen probleem, mevrouw," antwoordde John oprecht, terwijl hij beleefd gebaarde naar zijn stoel. "Wilt u even zitten?"

"Wat aardig," antwoordde ze net zo oprecht. "Maar nee, dank je, ik blijf liever even staan." Ze pakte haar telefoon, zocht even in haar adresboek en niet veel later hoorde ze de telefoon overgaan. Gia wachtte geduldig, terwijl ze de laad-en-loszone bekeek. Een man of acht was aan het werk. Op een afstandje stonden twee mannen met hun rug naar haar toe, en een die naar haar keek. Gia bekeek hem ook, ze staaarde bijna. God, wat zag deze man er goed uit! Nee

nee, geen man, hij was vast een halfgod. Ze werd er nerveus van. Snel keek ze weg, hopen dat hij haar niet had zien staren. Het beeld van deze sportief gebouwde hunk met zijn wat langere donkere haren stond nu op haar netvlies gebrand.

De lijn werd opgenomen door een man met een duidelijk Belgische tongval.

“Het Concertgebouw Antwerpen, met Patriek Aerschot, goedemiddag.”

“Hallo,” groette ze nog een beetje afwezig, zichzelf dwingend niet naar de onbekende te gaan staren. “U spreekt met Gia de Leeuw. Wij hebben een afspraak over...” Ze keek op haar klok. “Eh... vijf minuten geleden,” zei ze beschaamd. “Ik heb echter een klein probleempje,” vervolgde ze.

“Ah, mevrouw De Leeuw, goedemiddag,” antwoordde haar gesprekspartner.

“Peter had al gemeld dat u zou komen. Maar vertelt u eens, wat is het probleem?”

“Ik ben hier ongeveer een kwartiertje geleden aangekomen, maar heb geen mogelijkheid om binnen te komen, Alle ingangen zijn dicht en bij de achteringang word ik tegengehouden door iemand van de security.”

“Ah, dat is spijtig, mevrouw,” zei hij verrast. “Ik zal hem direct vertellen dat hij u door moet laten.”

“Nu wil ik niet vervelend doen, maar misschien kunt u mij hier even komen ophalen, anders loop ik waarschijnlijk nog drie dagen rond voordat ik uw kantoor gevonden heb.”

“Natuurlijk,” lachte Patriek. “U hebt helemaal gelijk. Ik kom direct naar u toe.”

Na een korte bevestiging beëindigde Gia het gesprek. Nu had ze nog enige tijd om de grote onbekende te bekijken. Ze richtte zich tot de beveiliging en zei: “U vindt het toch niet erg dat ik hier even wacht?”, terwijl ze stiekem naar de knappe man gluurde. Hij keek nog steeds naar haar terwijl hij in gesprek was met de twee andere mannen. Snel keek ze terug naar de beveiliging; hij glimlachte naar haar.

“Nee mevrouw, natuurlijk niet,” antwoordde hij beleefd.

“Dank u,” zei ze afwezig. Ze rommelde in haar tas om zichzelf bezig te houden. Ze was bang dat ze anders de man kwijlend aan zou staren. Ze gunde zich snel een blik zijn kant op. Shit, zijn gesprekspartners hadden zich nu ook naar haar toe gedraaid. Een daarvan leek wel zijn broer, die zag er bijna net zo lekker uit. Gia kreeg het er warm van. Het was lang geleden dat ze zich tot iemand aangetrokken had gevoeld. Nu waren het er twee.

Haar telefoon ging, snel klapte ze hem open. Het was May. Fijn, afleiding!

Door haar nervositeit zette ze de speaker aan.

“Hé gek mens! Waar ben je?” riep May. “Het wordt hoog tijd dat wij weer een fles wijn soldaat maken.”

Gia schoot in de lach. “Was dat gisteren ook niet je excuus?” zei ze, terwijl ze

verwoed probeerde de speaker uit te zetten.

“Technisch gezien was dat geen fles wijn, dat was Southern Comfort,” lachte May.

“Juist,” zei Gia, “nog erger. Ik voel die shots nog steeds in mijn hoofd hameren. Ik ben verbaasd dat ik vanmorgen uit mijn bed ben gekomen.”

“O, je bent al op?”

“Ja!” zei Gia semichagrijnig. “Ik heb zojuist vijfenveertig minuten op de Ring om Antwerpen in de file gestaan.”

“Wat doe jij in Antwerpen zonder mij? De kroegen zijn nog niet open hoor, drankorgel!” lachte ze.

Gia had eindelijk de speaker uitgezet, en zag de beveiliging vanuit haar ooghoeken lachen. Hij had duidelijk alles gehoord. Fijn! dacht Gia. “Ik heb een afspraak,” zei ze.

“O ja, hoe ziet hij eruit? Beetje vroeg, niet?”

“Nee, muts,” sneerde Gia. “Ik moet voor het Plaza bij het Concertgebouw Antwerpen gaan praten over een mogelijke samenwerking.”

“Welke samenwerking?” vroeg May verbaasd.

“Ja, dat moeten we dus nog gaan bekijken,” legde Gia rustig uit. “Maar we liggen geografisch niet zo ver uit elkaar, dus mogelijk kunnen we iets voor elkaar betekenen op het gebied van extra personeel voor de catering of kaartverkoop, security, entree, noem maar op. De werkzaamheden verschillen niet veel per zaal natuurlijk. Maar Peter wilde zelfs naar de boekingen kijken. We zullen zien. Ik sta nu te wachten tot ze me binnenlaten.”

May lachte hard. “Ik geloof niet dat er een persoon bestaat die jou niet binnenlaat!”

“Nou, hier staat er een, wil je hem spreken?” grapte Gia. Ervan overtuigd dat May alleen maar belde om wat te kletsen beëindigde Gia het gesprek met:

“May, ik spreek je later!”, en hing op. Gia draaide zich om naar haar tas en keek in de staalblauwe ogen van een enorm knappe man. Het was de ‘broer’ van de man die ze bijna kwijlend had aangestaard.

“Hallo,” zei hij met een grote grijns. Gia sprong van schrik achteruit. Ook hij sprak Engels.

“Heb ik je laten schrikken?” vroeg hij onnodig. Hij wachtte niet op antwoord en vervolgde: “Wij,” hij wees naar Gia’s knappe kwijlobject en de andere man, “vragen ons af waarom jij hier zo alleen buiten staat. Werk je hier?”

Gia dacht even na en antwoordde toen met een stalen gezicht in het Engels: “Ik ben toiletjuffrouw. Maar ik ben mijn securitypas kwijt.” Ze zag de beveiliging vanuit haar ooghoek grinniken.

Deze brutale heer geloofde duidelijk niets van haar verhaal, maar was ook niet uit het veld geslagen en antwoordde: “Wat vervelend nu, kan ik je misschien helpen?”

Adem in, adem uit! dacht Gia, terwijl ze de man voor haar schattend bekeek. Het zou verboden moeten worden er zo lekker uit te zien. Ze wees naar zijn pas om zijn nek. "Jij hebt wel een pas, dus als jij nou vandaag voor mij de toiletten schoonhoudt, dan kan ik lekker met mijn voetjes omhoog op de bank gaan hangen en mijn favoriete soaps kijken."

De man voor haar grinnikte: "O, wat jammer nou, dat gaat niet, maar ik zou graag met jou op de bank hangen om 'soaps' te kijken," zei hij met een enorm verleidelijke grijns op zijn gezicht. Het was direct duidelijk wat hij daarmee bedoelde. Gia voelde zich rood worden en kon geen woord uitbrengen.

Plots hoorde ze iemand haar naam roepen: "Mevrouw De Leeuw!"

"Sorry," stamelde Gia geheel ontzet naar het directe stuk.

"Ik... eh..." Ze wees naar Patriek. "... moet gaan. Tot ziens."

Ze liep naar Patriek toe en stak automatisch haar hand naar hem uit. "Gia!" zei ze corrigerend.

"Hallo Gia," begon hij opnieuw, "als u mij wilt volgen?" Hij ging haar voor naar de vergaderruimte.

Toen de dame uit beeld was verdwenen werd ze nog steeds nagestaard.

"Wat is er, Jason?" vroeg de beveiliging. "Ben je in trance of ontgoocheld dat ze je heeft afgewezen?"

Jason zette een grote grijns op. "Beide!" lachte hij toen hij zich omdraaide om zich weer bij zijn vrienden te voegen.